

שִׁירַת הַלֵּילָה, שִׁירַתְּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל קְדוֹשׁ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אוֹתָם שְׁאוּמְרִים שִׁירָה בְּלֵילָה, מְקַשְׁיבִים שִׁירַתְּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (שיר השירים ח') חֲבָרִים מְקַשְׁיבִים לְקוֹלָךְ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, פֶּת אַחַת, פְּלוּלָה מְשַׁלֵּשׁ פִּתּוֹת, אוֹמְרַת שִׁירָה בְּלֵילָה. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (משלי ל"א) וַתִּקַּם בַּעֲד לַיְלָה וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, עֲשָׂרָה דְבָרִים נִבְרְאוּ בַּיּוֹם ראשון, מִהֶם מִדַּת לַיְלָה, וּמִהֶם מִדַּת יוֹם, וְעַל מִדַּת לַיְלָה וּמִהֶם מִדַּת יוֹם, וְעַל מִדַּת לַיְלָה כְּתוּב וַתִּקַּם בַּעֲד לַיְלָה וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (איוב ט"ז) אִפּוּ טָרֶף. וְכַתִּיב, (מיכה ה') וְטָרֶף וְאִין מַצִּיל. וְחָק לְנַעֲרוֹתֶיהָ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (שמות ט"ו) חָק וּמִשְׁפָּט. (תהלים קמ"ז) חָקוּ וּמִשְׁפָּטוּ. (תהלים פ"א) כִּי חָק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט וְגו'. מִכָּאן שְׁמַדַּת הַדִּין שׁוֹלֵטת בְּלֵילָה.

וְתַנָּא, אֵלוּ הָאוּמְרִים שִׁירָה בְּלֵילָה, אֵלוּ הֵם שָׂרִים עַל כָּל בְּעָלֵי שִׁיר. וְכַשְׁפוֹתְחִין הַחַיִּים שִׁירָה, מוֹסִיפִים הַעֲלִיוֹנִים כַּח, לְדַעַת וְלַהֲפִיר וְלַהֲשִׁיג מַה שְּׁלֹא הִשִּׁיגוּ. שְׁמַיִם וְאָרֶץ, מוֹסִיפִין כַּח בְּהַאי שִׁירָה.

אָמַר רַבִּי נַחֲמָיָה, אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכָה לְדַעַת בְּאוֹתוֹ שִׁיר, דְּתַנָּא הַזּוֹכָה בְּאוֹתוֹ שִׁיר, יִדַּע בְּעַנְיֵי הַתּוֹרָה וְהַחֲכָמָה, וַיֵּאֲזִין וַיַּחְקוֹר וַיּוֹסִיף כַּח וּגְבוּרָה בְּמָה שְׁהָיָה, וּבְמָה שְׁעֵתִיד לְהִיּוֹת, וּבְזָה זָכָה שְׁלֵמָה לְדַעַת.

דִּתְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּוֹד עָלְיוּ הַשְּׁלוֹם, יִדַּע בְּזָה, וַתִּתֵּן שִׁירִים וְתוֹשְׁבֹתוֹת הַרְבֵּה, וְרַמְזוּ בָהֶם הַעֲתִידוֹת לְכוּא, וְהוֹסִיף כַּח וּגְבוּרָה בְּרוּחַ הַקּוֹדֵשׁ. יִדַּע בְּעַנְיֵי הַתּוֹרָה וְהַחֲכָמָה, וַאֲזִין וַחֲקַר וְהוֹסִיף כַּח וּגְבוּרָה בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

הַלֵּילָה, שִׁירַתְּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל קְדוֹשׁ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אוֹתָם שְׁאוּמְרִים שִׁירָה בְּלֵילָה, מְקַשְׁיבִים שִׁירַתְּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם. זֶהוּ שְׁפָתוּב (שיר ח) חֲבָרִים מְקַשְׁיבִים לְקוֹלָךְ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, פֶּת אַחַת, פְּלוּלָה מְשַׁלֵּשׁ פִּתּוֹת, אוֹמְרַת שִׁירָה בְּלֵילָה. זֶהוּ שְׁפָתוּב (משלי לא) וַתִּקַּם בַּעֲד לַיְלָה וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, עֲשָׂרָה דְבָרִים נִבְרְאוּ בַּיּוֹם ראשון, מִהֶם מִדַּת לַיְלָה, וּמִהֶם מִדַּת יוֹם, וְעַל מִדַּת לַיְלָה כְּתוּב וַתִּקַּם בַּעֲד לַיְלָה וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ. כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר (איוב טו) אִפּוּ טָרֶף, וְכַתוּב (מיכה ה) וְטָרֶף וְאִין מַצִּיל. וְחָק לְנַעֲרוֹתֶיהָ, כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר (שמות טו) חָק וּמִשְׁפָּט. (תהלים קמז) חָקוּ וּמִשְׁפָּטוּ. (שם פא) כִּי חָק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט וְגו'. מִכָּאן שְׁמַדַּת הַדִּין שׁוֹלֵטת בְּלֵילָה.

וְשְׁנֵינוּ, אֵלוּ הָאוּמְרִים שִׁירָה בְּלֵילָה, אֵלוּ הֵם שָׂרִים עַל כָּל בְּעָלֵי שִׁיר. וְכַשְׁפוֹתְחִים הַחַיִּים שִׁירָה, מוֹסִיפִים הַעֲלִיוֹנִים כַּח לְדַעַת וְלַהֲפִיר וְלַהֲשִׁיג מַה שְּׁלֹא הִשִּׁיגוּ. שְׁמַיִם וְאָרֶץ מוֹסִיפִים כַּח בְּשִׁירָה הַזֹּה.

אָמַר רַבִּי נַחֲמָיָה, אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכָה לְדַעַת בְּאוֹתוֹ שִׁיר. שְׁשֵׁנִינוּ, הַזּוֹכָה בְּאוֹתוֹ שִׁיר, יִדַּע בְּעַנְיֵי הַתּוֹרָה וְהַחֲכָמָה, וַאֲזִין וַיַּחְקַר וַיּוֹסִיף כַּח וּגְבוּרָה בְּמָה שְׁהָיָה וּבְמָה שְׁעֵתִיד לְהִיּוֹת, וּבְזָה זָכָה שְׁלֵמָה לְדַעַת.

שְׁשֵׁנָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּוֹד עָלְיוּ הַשְּׁלוֹם יִדַּע בְּזָה, וַתִּתֵּן שִׁירִים וְתוֹשְׁבֹתוֹת הַרְבֵּה, וְרַמְזוּ בָהֶם הַעֲתִידוֹת לְכוּא, וְהוֹסִיף כַּח וּגְבוּרָה בְּרוּחַ הַקּוֹדֵשׁ. יִדַּע בְּעַנְיֵי הַתּוֹרָה וְהַחֲכָמָה, וַאֲזִין וַחֲקַר וְהוֹסִיף כַּח וּגְבוּרָה בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

וּשְׁלֹמֹה זָכָה יוֹתֵר בְּאוֹתוֹ הַשִּׁיר, וַיִּדַע הַחֲכָמָה, וַאֲזַן וַחֲקַר וַתִּקַּן מִשְׁלִים הַרְבֵּה, וְעָשָׂה סֵפֶר מֵאוֹתוֹ הַשִּׁיר מִמֶּשׁ, וְהֵינּוּ דְכַתִּיב, (קהלת ב) עֲשִׂיתִי לִי שָׁרִים וְשָׁרוֹת. כְּלוּמַר, קִנִּיתִי לִי לְדַעַת שִׁיר, מֵאוֹתָן הַשִּׁירִים הָעֲלִיוֹנִים, וְאֲשֶׁר תַּחְתָּם. וְהֵינּוּ דְכַתִּיב, שִׁיר הַשִּׁירִים, כְּלוּמַר, שִׁיר, שֶׁל אוֹתָם שָׁרִים שֶׁל מַעְלָה. שִׁיר, שֶׁפּוֹלֵל כָּל עֲנִינֵי הַתּוֹרָה וְהַחֲכָמָה, וְכַח וּגְבוּרָה, בְּמָה שֶׁהָיָה, וְעֵתִיד לְהִיּוֹת, שִׁיר שֶׁהַשָּׁרִים שֶׁל מַעְלָה מְשׁוֹרְרִים.

וּשְׁלֹמֹה זָכָה יוֹתֵר בְּאוֹתוֹ הַשִּׁיר, וַיִּדַע הַחֲכָמָה, וַאֲזַן וַחֲקַר וַתִּקַּן מִשְׁלִים הַרְבֵּה, וְעָשָׂה סֵפֶר מֵאוֹתוֹ הַשִּׁיר מִמֶּשׁ, וְהֵינּוּ דְכַתִּיב, (קהלת ב) עֲשִׂיתִי לִי שָׁרִים וְשָׁרוֹת. כְּלוּמַר, קִנִּיתִי לִי לְדַעַת שִׁיר מֵאוֹתָם הַשִּׁירִים הָעֲלִיוֹנִים, וְאֲשֶׁר תַּחְתָּם. וְהֵינּוּ שְׂכַתּוּב שִׁיר הַשִּׁירִים, כְּלוּמַר, שִׁיר שֶׁל אוֹתָם שָׁרִים שֶׁל מַעְלָה. שִׁיר שֶׁפּוֹלֵל כָּל עֲנִינֵי הַתּוֹרָה וְהַחֲכָמָה וְכַח וּגְבוּרָה בְּמָה שֶׁהָיָה וְעֵתִיד לְהִיּוֹת. שִׁיר שֶׁהַשָּׁרִים שֶׁל מַעְלָה מְשׁוֹרְרִים.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵלוֹ הַשָּׁרִים, עֲמָדוֹ, עַד שְׁנוּלֵד לוֹי, אֲבָל מִשְׁנוּלֵד לוֹי וְאֵילָף אָמְרוּ שִׁיר. כִּיּוֹן שְׁנוּלֵד מִשָּׂה וְנִמְשַׁח אֶהְרֹן, וְנִתְקַדְּשׁוּ הַלְוִיִּם, נִשְׁלַם הַשִּׁיר, וְעֲמָדוֹ עַל מִשְׁמְרוֹתָם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵלוֹ הַשָּׁרִים עֲמָדוֹ עַד שְׁנוּלֵד לוֹי, אֲבָל מִשְׁנוּלֵד לוֹי וְאֵילָף אָמְרוּ שִׁיר. כִּיּוֹן שְׁנוּלֵד מִשָּׂה וְנִמְשַׁח אֶהְרֹן וְנִתְקַדְּשׁוּ הַלְוִיִּם, נִשְׁלַם הַשִּׁיר, וְעֲמָדוֹ עַל מִשְׁמְרוֹתָם.

וְאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שְׁנוּלֵד לוֹי, פְּתַחוּ לְמַעְלָה וְאָמְרוּ, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה') מִי יִתְנַדֵּךְ כָּאֵחַ לִי יוֹנֵק שְׂדֵי אִמִּי (דף י"ט ע"א) אֶמְצָאָךְ בַּחוּץ אֶשְׁקָךְ גַּם לֹא יִבְזֶוּ לִי. כִּיּוֹן שִׁיָּצְאוּ מִשְׁבֵּט לְוִי הַמְּשׁוֹרְרִים שֶׁל מִטָּה, וְנִתְקַדְּשׁוּ כֻלָּם וְעֲמָדוֹ עַל מִשְׁמְרוֹתָם, וְנִתְקַדְּשׁוּ אֵלֶּה לְנוֹכַח אֵלֶּה, חֲבָרִים כְּאֶחָד, וְהָעוֹלָמוֹת אֶחָד, וּמְלָךְ אֶחָד שׁוֹכֵן עֲלֵיהֶם, בָּא שְׁלֹמֹה, וְעָשָׂה סֵפֶר מֵאוֹתוֹ שִׁיר שֶׁל אוֹתָם שָׁרִים, וְנִסְתַּם הַחֲכָמָה בּוֹ.

וְאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שְׁנוּלֵד לוֹי, פְּתַחוּ לְמַעְלָה וְאָמְרוּ, (שִׁיר ה') מִי יִתְנַדֵּךְ כָּאֵחַ לִי יוֹנֵק שְׂדֵי אִמִּי אֶמְצָאָךְ בַּחוּץ אֶשְׁקָךְ גַּם לֹא יִבְזֶוּ לִי. כִּיּוֹן שִׁיָּצְאוּ מִשְׁבֵּט לְוִי הַמְּשׁוֹרְרִים שֶׁל מִטָּה, וְנִתְקַדְּשׁוּ כֻלָּם וְעֲמָדוֹ עַל מִשְׁמְרוֹתָם, וְנִתְקַדְּשׁוּ אֵלֶּה לְנוֹכַח אֵלֶּה, חֲבָרִים כְּאֶחָד, וְהָעוֹלָמוֹת אֶחָד, וּמְלָךְ אֶחָד שׁוֹכֵן עֲלֵיהֶם - בָּא שְׁלֹמֹה, וְעָשָׂה סֵפֶר מֵאוֹתוֹ שִׁיר שֶׁל אוֹתָם שָׁרִים, וְנִסְתַּם הַחֲכָמָה בּוֹ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לָמָּה נִקְרְאוּ הַשָּׁרִים שֶׁל מִטָּה לְוִיִּים, עַל שְׁנֵלוּיִם וְנִחְבָּרִים לְמַעְלָה כְּאֶחָד. וְהַשּׁוֹמֵעַ, נִלְוֶה וְנִדְבַק נִפְשׁוֹ לְמַעְלָה. וְעַל כֵּן אָמְרָה לְאָה, (בראשית כ"ט) יִלְוֶה אִישִׁי אֵלַי. רַבִּי תַנְחוּם אָמַר, שֶׁבְּכָל נִלְוֶה זָרַע לוֹי עִם הַשְּׂכִינָה, בְּמִשָּׂה וְאֶהְרֹן וּמְרִים, וּבְכָל זָרַעוֹ אַחֲרָיו, וְהֵם הַנְּלוּיִם אֵל ה' לְשָׁרְתוֹ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לָמָּה נִקְרְאוּ הַשָּׁרִים שֶׁל מִטָּה לְוִיִּים, עַל שְׁנֵלוּיִם וְנִחְבָּרִים לְמַעְלָה כְּאֶחָד, וְהַשּׁוֹמֵעַ נִלְוֶה וְנִדְבַק נִפְשׁוֹ לְמַעְלָה. וְעַל כֵּן אָמְרָה לְאָה (בראשית כ"ט) יִלְוֶה אִישִׁי אֵלַי. רַבִּי תַנְחוּם אָמַר, שֶׁבְּכָל נִלְוֶה זָרַע לוֹי עִם הַשְּׂכִינָה, בְּמִשָּׂה וְאֶהְרֹן וּמְרִים, וּבְכָל זָרַעוֹ אַחֲרָיו, וְהֵם הַנְּלוּיִם אֵל ה' לְשָׁרְתוֹ.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעָה שְׁעֲמָדוֹ הַמְּשׁוֹרְרִים לְמַעְלָה,

בֹּא רְאֵה, בְּשַׁעָה שְׁעֲמָדוֹ

לא עמדו על משמרתם, עד שנולדו שלשה האחים: משה, אהרן, ומרים. תינח משה ואהרן, מרים למה. אמר רבי יוסי, הדא הוא דכתיב, (קהלת ב') ושרות. כמה דאתאמר, (שמות ט"ו) ותען להם מרים.

תאנא, באותה שעה שנולד לוי, נטלו הקדוש ברוך הוא, ובחרו מפל אהיו והושיבו בארץ, והוליד לקהת, וקהת לקהת, וקהת הוליד לעמרם, והוא הוליד לאהרן ומרים. פירש מאשתו, והחזירה, באותה שעה היו המשוררים של מעלה עומדים ומשוררים. גער בהם הקדוש ברוך הוא ונשתבף השיר, עד שנטה קו ימינו והושיט לעמרם.

מאי טעמא נקרא עמרם. שיצא ממנו עם רם על כל רמים, ולא נזכר שמו. מאי טעמא לא נזכר שמו. רבי יהודה אמר בשם רבי אבהו, מפני שבצנעא הלך, ובצנעא חזר לאשתו, כדי שלא יפירו בו, הדא הוא דכתיב וילך איש, ולא נאמר וילך עמרם בפרהסיא. ויקח את בת לוי, אף היא בצנעא חזרה, ולא נזכר שמה.

וילך איש. רבי אבהו אמר, וילך איש, זה גבריאל. דכתיב, (דניאל ט') והאיש גבריאל. שהלך הוא והחזירה לעמרם. רבי יהודה אמר, עמרם ממש היה, ולא נזכר שמו, מפני שהליכה זו לא היתה ממנו להזדווג לאשתו, אלא מלמעלה.

רבי יצחק אמר, באהרן ומרים לא נאמר זיווג אבתם בתורה, ובמשה כתיב ויקח את בת לוי, להורות, שהשכינה נקראת על שם לוי. ולא היה עמרם ראוי להוליד למשה, עד שנטל חלק בשכינה, והוליד למשה. הדא הוא דכתיב, ויקח את בת לוי.

המשוררים למעלה, לא עמדו על משמרתם עד שנולדו שלשת האחים: משה, אהרן ומרים. מילא משה ואהרן, מרים למה? אמר רבי יוסי, זהו שכתוב ושרות, כמו שנגמר (שמות טו) ותען להם מרים. שנינו, באותה שעה שנולד לוי, נטלו הקדוש ברוך הוא ובחרו מפל אהיו והושיבו בארץ, והוליד לקהת, וקהת הוליד לעמרם, והוא הוליד לאהרן ומרים. פירש מאשתו, והחזירה. באותה שעה היו המשוררים של מעלה עומדים ומשוררים. גער בהם הקדוש ברוך הוא ונשתבף השיר, עד שנטה קו ימינו והושיט לעמרם.

מה הטעם נקרא עמרם? שיצא ממנו עם רם על כל רמים, ולא נזכר שמו. מה הטעם לא נזכר שמו? רבי יהודה אמר בשם רבי אבהו, מפני שבצנעא הלך, ובצנעא חזר לאשתו, כדי שלא יפירו בו. זהו שכתוב וילך איש, ולא נאמר וילך עמרם, בפרהסיא. ויקח את בת לוי, אף היא בצנעא חזרה, ולא נזכר שמה. וילך איש. רבי אבהו אמר, וילך איש זה גבריאל, שכתוב (דניאל ט) והאיש גבריאל. שהלך הוא והחזירה לעמרם. רבי יהודה אמר, עמרם ממש היה, ולא נזכר שמו מפני שהליכה זו לא היתה ממנו להזדווג לאשתו, אלא מלמעלה.

רבי יצחק אמר, באהרן ומרים לא נאמר זיווג אבותם בתורה, ובמשה כתיב ויקח את בת לוי, להורות שהשכינה נקראת על שם לוי. ולא היה עמרם ראוי להוליד למשה, עד שנטל חלק בשכינה, והוליד למשה. זהו שכתוב ויקח את בת לוי. וילפיכך כתוב ותרא אתו פי טוב הוא.

את בת לוי. וילפיכך פתיב, (שמות ב') ותרא אותו פי טוב הוא.

רבי אלעזר אמר, זכה עמרם שיצא ממנו בן, שזכה לקול גדול, דכתיב, (שמות י"ט) והאלהים יעננו בקול. ועמרם זכה לבת קול, דכתיב ויקח את בת לוי, פלומר בת קול. ולפיכך פתוח וילך, פלומר, שהלך למדרגה זו. תאנא, כשנולד משה, ייחד הקדוש ברוך הוא שמו עליו, דכתיב ותרא אותו כי טוב הוא. וכתיב, (תהלים קמ"ה) טוב ה' לכל, וכתיב, (תהלים ל"ד) טעמו וראו כי טוב ה'.

ויהי בימים הרבים ההם. (שמות ב') רבי יהושע דסכנין אמר, ויהי בימים הרבים ההם, סוף גלותם היה, שהיו ישראל משועבדים בכל עבודה. בימים הרבים ההם, שהיו רבים לישראל במצרים, וכיון שנשתלם קץ גלותם, מה כתיב, וימת מלך מצרים. מאי טעמא. שהורד שר מצרים ממעלתו, ונפל מגאותו. וכיון שנפל מלך מצרים, שהוא שר שלהן, זכר הקדוש ברוך הוא לישראל, ושמע תפלתם.

אמר רבי יהודה, בא וראה שפך הוא, שפך זמן שהשר שלהם נתנה לו שררה על ישראל, לא נשמע צעקתם של ישראל, כיון שנפל השר שלהם, כתיב וימת מלך מצרים, ומיד ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים. שעד אותה שעה לא נענו בצעקתם.

אמר רבי אלעזר, בא וראה רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, כשהוא מרחם על ישראל, כופה למדת הדין, ומורידה, ומרחם עליהם. והיינו דתנן, שהקדוש ברוך הוא מוריד שתי דמעות לים הגדול. מאן אינון שתי דמעות. אמר רבי יוסי, לאו (ד) מלא ברירא היא, דהא אמר ליה

רבי אלעזר אמר, זכה עמרם שיצא ממנו בן שזכה לקול גדול, שכתוב (שמות ט) והאלהים יעננו בקול. ועמרם זכה לבת קול, שכתוב ויקח את בת לוי, פלומר בת קול. ולפיכך פתוח וילך, פלומר, שהלך למדרגה זו. שנינו, כשנולד משה, יחד הקדוש ברוך הוא שמו עליו, שכתוב ותרא אותו כי טוב הוא, וכתיב (תהלים קמ"ה) טוב ה' לכל, וכתיב טעמו וראו כי טוב ה'.

ויהי בימים הרבים ההם. רבי יהושע מסכנין אמר, ויהי בימים הרבים ההם - סוף גלותם היה, שהיו ישראל משועבדים בכל עבודה. בימים הרבים ההם - שהיו רבים לישראל במצרים. וכיון שנשתלם קץ גלותם מה כתוב? וימת מלך מצרים. מה הטעם? שהורד שר מצרים ממעלתו ונפל מגאותו. וכיון שנפל מלך מצרים, שהוא שר שלהם, זכר הקדוש ברוך הוא את ישראל ושמע תפלתם.

אמר רבי יהודה, בא וראה שפך הוא, שפך זמן שהשר שלהם נתנה לו שררה על ישראל, לא נשמע צעקתם של ישראל. כיון שנפל השר שלהם, כתיב וימת מלך מצרים, ומיד ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים. שעד אותה שעה לא נענו בצעקתם.

אמר רבי אלעזר, בא וראה רחמנותו של הקדוש ברוך הוא. כשהוא מרחם על ישראל, כופה למדת הדין ומורידה ומרחם עליהם, והיינו דתנן, שהקדוש ברוך הוא מוריד שתי דמעות לים הגדול. מהם אותם שתי דמעות? אמר רבי יוסי, לא דבר ברור מה הם, שהרי אמר לו